

# O svatém knížeti

Lenka Martinková, 2009

([www.ok2bvg.cz/lenka](http://www.ok2bvg.cz/lenka))

Toho dne kolem boleslavských hradeb obcházela smrt se svojí kosou. Zvony z kostela sv. Kosmy a Damiána svolávaly s naléhavou úpěnlivostí věřící k modlitbě.

Kníže Václav vstával časně ráno. Nad tůní se vznášela mlha. Blížil se podzim, který sliboval hojné deště. Kníže odhodil medvědí kůži, kterou měl jako příkrývku a oblékl se do denního šatu. Z nádvoří hradiště svého bratra Boleslava slyšel hlasy čeledi, krmící dobytek. To už je tak pozdě? - řekl si, když vcházel na cestu vedoucí ke kostelu. Proti sobě uviděl bratra, jenž se vracel od horní brány. Pozdravili se. "Co tak brzy, Boleslave?" zeptal se český kníže, když se míjeli. "To víš – zkontrolovat strážce... Slyšel jsem ale, že chceš dneska odjet..." Václav přikývl. "Pomodlím se a jakmile mlha trochu ustoupí, vyrazím na cestu."

Boleslav si začal nenápadně mnout ruce. "Ale bratře, být sebou, ještě bych tu zůstal. Chci ti ukázat, co mám v plánu tady změnit." "Ne! Zítra je svátek Archanděla Michaela, a proto musím být už zítra v Praze. Nezlob se na mne." Boleslav se omluvil, že musí ještě zkontrolovat stáje. Václav souhlasil: "A já potřebuji mluvit s Podivenem." Rozloučili se lehkým kývnutím hlavy a každý si šel po svém.

"Cos mi chtěl včera večer?" zeptal se kníže, když před ním Podiven pokorně poklekl. "Slyšel jsem, že tě chce tvůj bratr Boleslav zabít, pane!" "Nesmysl! Co jsi zase poslouchal?!" "Pane, včera jsem šel kolem hodovní síně a jasně jsem slyšel, jak se tvůj bratr domlouvá se svým družníkem Hněvsou na způsobu, jak tě sprovodí ze světa."

Václav přikývl. Vstal z lavice a dříve, než odešel, řekl, ať za ním Podiven přijde do kostela.

Setkal se s Boleslavem. Chtěl mu poděkovat za pohostinství, ale bratr se na něj vrhl s mečem v ruce. Kníže jej povalil na zem a zbraň mu vykroutil z ruky. "Bratře, co tě to napadlo?" Boleslav hlasitě oddechoval. Po chvíli se vzpamatoval z předchozího šoku. Vzepřel se na loktech a začal křičet: "Pomoc! Družiníci, kde jste kdo? Napadl vašeho pána!" Václav nad ním stál a pohrdavě na něj shlížel. "Tohle bych do tebe nikdy neřekl. Nikdys' nebyl nejpokornější, ale tohle..." Nedomluvil. Přiběhl Hněvsa a t'al knížeti po ruce. Václav se chytil za poraněné předloktí a utíkal ke kostelu. Narazil do jeho masivních okovaných dveří. Myslel si, že vpadne přímo mezi lavice. Leč dveře nepovolily. Zoufale se chytil klepadla. Za zády slyšel sípavý dech vrahů. Bušil do vrat, křičel ze všech sil, ale nikdo neotevřel.

Otočil se. Proti sobě viděl špici kopí a blýskající se ostrí mečů. Stál s hlavou hrdě vztyčenou. Pomalu se uklidňoval. Věděl, že se za chvíli setká se svojí babičkou Ludmilou...